

ZARZĄDZENIE

Dnia 24 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie ściganego **D.R.**

z powodu sygnalizacji obrońcy ściganego zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych uzasadniających potrzebę wznowienia postępowania z urzędu zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKz 194/24, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 marca 2024 r., sygn. akt III Kop 28/24, na posiedzeniu w dniu 24 października 2024 r., na podstawie art. 542 § 1 i 3 k.p.k.

zarządzam

1. poinformować strony, że nie stwierdzono podstaw do wznowienia postępowania, ponieważ w sprawie nie wystąpiły bezwzględne przyczyny uchylenia orzeczenia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;
2. zwrócić ściganemu błędnie uiszczoną opłatę w wysokości 150 złotych.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKz 194/24, Sąd Apelacyjny w Szczecinie utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 marca 2024 r., sygn. akt III Kop 28/2, stwierdzające dopuszczalność wydania organom wymiaru sprawiedliwości USA polskiego

obywatela D.R. w celu przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo.

W dniu 20 września 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy zatytułowane „Wniosek obrońcy o wznowienie postępowania karnego z urzędu”, w którym powołano się na przepisy art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 544 § 2 k.p.k. w zw. z art. 547 § 2 k.p.k. W związku z tym, na wstępie, wyjaśnić należy charakter prawny tego pisma oraz związane z nim niekonsekwencje. Oto bowiem autor omawianego dokumentu nazywa go wnioskiem i dołącza nawet dowód uiszczenia opłaty, co wskazywałoby na to, że pismem wszczynającym postępowanie jest wniosek o wznowienie postępowania, jednak w podstawie prawnej przywołuje art. 9 § 2 k.p.k., który stanowi, że strony mogą składać wnioski (sygnalizacje) o dokonanie tych czynności, które organ może lub ma obowiązek podejmować z urzędu. Pismo obrońcy odwołuje się do podstawy prawnej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., której zaistnienie nakazuje, stosownie do art. 542 § 3 k.p.k., wznowienie postępowania karnego z urzędu. Oznacza to, że nawet gdy strona wskaże na taką okoliczność w swoim wniosku o wznowienie postępowania, to należy potraktować ten wniosek jako sygnalizację działania z urzędu i nie jest wymagane w takiej sytuacji, jeżeli podstaw wznowienia z urzędu nie stwierdzono, wydanie decyzji procesowej, a wystarczy zwykła informacja dla strony (zob. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 24 maja 2005 r., I KZP 5/05 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 66/16). Dodatkowo zauważyć trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania w przedmiocie stwierdzenia prawnej dopuszczalności ekstradycji w trybie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. w ogóle nie jest dopuszczalny, co przesądza, iż pismo obrońcy należy traktować jako sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania z urzędu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., III KO 112/16).

Autor sygnalizacji upatruje podstaw do wznowienia postępowania w tym, że w wydaniu orzeczeń Sądów obu instancji brali udział sędziowie, którzy objęli urząd odpowiednio sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie – SSO T. B. i sędziego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie – SSA R. M. – na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8

grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Sygnalizacja odwołuje się przy tym do orzecznictwa Sądu Najwyższego, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I – 4110-1/20, wiążącej wszystkie składy Sądu Najwyższego, a także w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, wskazano, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi zawsze, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek KRS ukształtowanej przepisami ustawy z 2017 r. W odniesieniu do sędziów sądów powszechnych konieczne jest nadto przeprowadzenie testu związanego z analizą postępowania przed KRS, ewentualnych związków sędziów z władzami politycznymi oraz charakterem sprawy, co w sumie prowadziłoby do wniosku, że skład sądu z udziałem takiego sędziego nie stanowi sądu bezstronnego i niezawisłego, a zatem sąd był nienależycie obsadzony. Sygnalizacja obrońcy ściganego nawet nie próbuje takiego testu przeprowadzić, nie wskazuje też na żadne okoliczności, poza uchwałami KRS, uzasadniające przekonanie, że Sądy obu instancji były nienależycie obsadzone. Zauważyć należy, że zastrzeżenia do składów sądów pojawiły się dopiero po zakończeniu postępowania instancyjnego. W toku procesu przed Sądem Okręgowym i Sądem Apelacyjnym nie zgłaszano wniosków o wyłączenie poszczególnych sędziów oraz nie podnoszono żadnych zastrzeżeń, co do ich bezstronności. Na zasadność sygnalizacji nie wskazuje także analiza treści uchwał Krajowej Rady Sądownictwa odnoszących się do obu sędziów. Z uchwały nr [...] z dnia 13 grudnia 2018 r. wynika, że sędzia T. B. brał udział w konkursie, w którym o awans ubiegało się kilkunastu sędziów. Zauważyć należy, że: konkurs został rozpisany przed podjęciem przez Sąd Najwyższy uchwały trzech połączonych Izb, sędzia T.B. uzyskał znaczące poparcie zarówno Kolegium Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, jak i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji Szczecińskiej, jego kompetencje zawodowe ocenione zostały przez wizytatora bardzo wysoko, a dane osobopoznawcze nie wskazują na związki sędziego z władzami politycznymi. Również w wypadku sędziego R. M. treść uchwały KRS nr [...] z dnia 15 lipca 2021

r. nie wskazuje na jego związki z władzą polityczną. Na pokreślenie zasługuje bardzo dobra opinia wizytatora oraz jednogłośnie poparcie udzielone przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w Szczecinie. Dodać wreszcie trzeba, że informacje dotyczące obu sędziów, dostępne w domenie publicznej, nie wskazują na fakty i okoliczności, które uzasadniałyby stawianie zarzutu braku bezstronności i niezawisłości, prowadzonego w konsekwencji do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

WB.

[ms]